ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

[Τοῦ Αἰμιλίου Γκαποριώ]

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Εἰς τὸ χωρίον Ὀρσιβὰλ ὁ γέρο ψαρᾶς καὶ λαθροθήρας Βερτὸ ἢ Κουβαρντᾶς βρίσκει μιὰ μέρα μὲ τὸ γυιό του τὸ Φίλιππο στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, κατακρεουργημένο τὸ πτῶμα τῆς νεαρᾶς κομήσσης Τρεμορὲλ. Εἰδοποιοῦνται αἱ ἀρχαὶ τοῦ χωρίου, αἱ ὁποῖαι καταφθάνουν ἐπὶ τόπου καὶ ἐνεργοῦν ἔρευναν. Ὁ πύργος τῶν Τρεμορὲλ εὑρίσκεται εἰς ἀναστάτωσιν, ὡς νὰ εἰσήλασε τὴν νύκτα σ' αὐτὸν ὁλόκληρος συμμορία κακούργων. Τὰ πάντα εἶνε θρυμματισμένα καὶ βουτηγμένα στὸ αἷμα. Τὸ πτῶμα τοῦ κόμητος Τρεμορὲλ δὲν εὑρίσκεται πουθενά. Ὑποτίθεται ὅτι οἱ κακοῦργοι τὸ ἔριξαν στὸ ποτάμι. Ἀρχίζουν ἀνακρίσεις καὶ συλλαμβάνονται ὡς ἔνοχοι ὁ κηπουρὸς τῆς ἐπαύλεως Γκεσπὲν καὶ οἱ δύο ψαράδες, ὁ Κουβαρντᾶς καὶ ὁ γυιός του.)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἔφερε μεγάλη ἀντίστασι, ἐπάλαιε σὰν τρελλὸς, κ. ἀνακριτά. Ἐν τούτοις τοῦ ἁρπάξαμε τὸ πορτοφόλι του τὴ στιγμὴ ποὺ κύτταζε νὰ τὸ πετάξῃ στὰ χόρτα. Εἶχε μέσα ἑκατὸ φράγκα καὶ τρία λουδοβίκια, ἐνῷ χθὲς ἦταν ἀπένταρος.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις ; ρώτησεν ὁ Κουρτουᾶ.

— Εἶχε δανεισθεῖ, κύριε Δήμαρχε, χθὲς εἰκοσιπέντε φράγκα ἀπὸ τὸ Φραγκῖσκο τὸ θαλαμηπόλο.

Τότε ὁ Δήμαρχος ἐστράφη πρὸς τὸ Φραγκῖσκο καὶ τὸν ἐρώτησε :

— Γνωρίζεις ἂν ὁ Γκεσπὲν εἶχε χθὲς χρήματα ;

— Εἶχε τόσα λίγα ὥστε μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ δανείσω εἴκοσι πέντε φράγκα γιὰ νὰ μπορέσῃ νἄρθῃ στὸ γάμο

— Νοί, ἀντέτεινε ὁ Δήμαρχος, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ εἶχε ἀπὸ οἰκονομίες του κανένα ἑκατόφραγκο καὶ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὸ χαλάσῃ.

— Ὁ Γκεσπὲν δὲν εἶν ἄνθρωπος γιὰ οἰκονομίες, γιατὶ οἱ γυναῖκες καὶ τὰ χαρτιὰ τοῦ τὰ φάγαν ὅλα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Γκεσπὲν εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται. Ὁ ἀνακριτὴς, ὁ πάτερ Πλαντᾶς καὶ ὁ δήμαρχος Κουρτουᾶ κατεσκόπευαν τὰς κινήσεις του καὶ τὴν ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας του.

— Εἶσαι καλλίτερα, φίλε μου; τὸν ἐρώτησε ὁ δόκτωρ Ζαντρών.

Ὁ Γκεσπὲν ἔνευσε καταφατικά. Τοῦ ἔφερε ἕνα ποτῆρι νερό, ἤπιε μ' ἀπληστία καὶ σηκώθηκε τότε ἀπὸ χάμω.

— Μπορεῖς τώρα νὰ μοῦ ἀποκριθῇς σ' ὅτι θὰ σὲ ρωτήσω ; τοῦ εἶπε ὁ δικαστής. Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησί του ἄρχισεν :

— Ξέρεις τί ἔγινε τὴ νύχτα ; Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἐδολοφονήθησαν. Ἐσύ, ἐνῷ εἶχες φύγει μαζὶ μὲ τὸ λοιπὸ προσωπικὸ τῆς ἐπαύλεως γιὰ τὸ Παρίσι, κατὰ τὶς ἐννέα τὴ νύχτα τοῦ; ἐγκατέλειψες στὸ σταθμὸ τῆς Λυών καὶ ξαναγύρισες σήμερα μόνος σου. Ποῦ πέρασες τὴ νύχτα σου.

Ὁ Γκεσπὲν ἔγειρε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

— Δὲν εἶνε μοναχὰ αὐτό, ἐξηκολούθησεν ὁ δικαστής, χθές, ὅτως καταθέτουν οἱ συνάδελφοί σου, δὲν εἶχες πεντάρα καὶ σήμερα βρήκαμε στὸ πορτοφόλι σου ἕνα ἑκατόφραγκο καὶ τρία λουδοβίκια. Ποῦ βρῆκες αὐτὰ τὰ λεπτά ;

Πρὸς στιγμὴν ὁ Γκεσπὲν φάνηκε σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ σταμάτησε ἔξαφνα.

— Κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμα, ἐπρόσθεσε ὁ ἀνακριτής. Τί σημαίνει ἡ διεύθυνσις τοῦ σιδηρουργείου «Ἥφαιστος» ποὺ βρήκαμε στὴν τσέπη σου ;

Ὁ Γκεσπὲν ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ καὶ ψιθύρισε :

— Εἶμαι ἀθῶος.

— Δὲ σὲ κατηγόρησε ἀκόμη κανείς. Ξέρεις πόσα λεπτὰ εἶχε λάβῃ χθὲς ὁ κόμης.

Ὁ Γκεσπὲν χαμογέλασε μὲ πίκρα κι' ἀποκρίθηκε.

—Ξ ρω ὅτι ὅλα στρέφονται ἐναντίον μου.

Ὁ ἀνακριτὴς Δομινὺ ἤκουε ἀπαθής. Ἐσταμάτησε λίγο καὶ κατόπιν ξαναρώτησε τὸ Γκεσπέν.

— Λοιπόν, λέγε μας, ποὺ πέρασες τὴ νύχτα σου, ποὺ βρῆκες τὰ λεφτὰ καὶ τί σημαίνει ἡ διεύθυνσις τοῦ σιδηρουργείου ;

— Ἔ, φώναξε θυμωμένος ὁ Γκεσπέν, θὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀλλὰ δὲ ξθὰ μὲ πιστέψετε.—Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἔχω, καθὼς λέτε, κακὸ πιρελθόν. Εἶμαι πραγματικῶς ἄσωτος, χαρτοπαίκτης, μέθυσος, τεμπέλης, ἀλλὰ καὶ μ' αὐτά, τί ; Κατάστρεψα μόνο τὴ ζωή μου, χωρὶς νὰ βλάψω καὶ κανένα ἄλλο. Μὴ νομίσετε ὅτι ἤμουν ἀνέκαθεν ὑπηρέτης ! Ὄχι, ὁ πατέρας μου εἶταν εὔπορος, σχεδὸν πλούσιος, εἶχε μεγάλα κτήματα στὸ Σωμοὺρ. Μ' ἐσπούδαξε, ἀλλὰ δυστυχῶς πρὶν πάρω τὸ δρόμο ποὺ ἤθελε νὰ πάρω πέθανε ἀφήνοντάς μου κληρονομιὰ κτήματα ἀξίας 200 χιλ. φράγκων. Ἐγὼ τὰ πούλησα γιὰ 120 χιλιάδες καὶ πῆγα στὸ Παρίσι μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι αὐτά μου τὰ χρήματα δὲ θὰ τελείωναν ποτέ. Ἄλλο σὲ ὀχτὼ χρόνια τὰ εἶχα σκορπίσει δῶθε καὶ κεῖθε στὸν κακὸ δρόμο ποὖχα πάρει. Κ' ὅταν ἔμεινα ἀπένταρος, ἄρχισα νὰ συνάπτω δάνεια γιὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἰδιαδωτη ζωή.

«Μπῆκα στὴν φυλακή. Συνανεστράφην μὲ κλέπτας, παληανθρώπους, μέχρις ὅτου μιὰ μέρα ἀποπειράθηκα ν αὐτοκτονήσω. Τέλος γεμάτος ἀποστροφὴ γιὰ τὸ παρελθόν μου, ἀποφάσισα ν' ἀλλάξω ζωὴ καὶ κατώρθωσα νὰ πιάσω δουλειὰ ἐδῶ, στοῦ κόμητος Τρεμορέλ, ὅπου ἔμενα εὐχαριστημένος, ἂν καὶ ἐξώδευα προκαταβολικῶς τὸ μισθό μου.

Ὁ ἀνακριτὴς τὸν διέκοψε :

— Καλὰ ὅλα αὐτά, ἄλλα ἀπάντησέ μου σὲ ὅ,τι σὲ ρώτησα.

— Ἔ, λοιπόν, ἀπάντησε ὁ Γκεσπέν, θὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἀλλὰ δὲ θὰ μὲ πιστέψετε. Ἀλλὰ καὶ νὰ σιωπήσω πάλι κακὸ γιὰ μένα θὰ εἶναι.

— Σὲ προειδοποιῶ, τοῦ εἶπεν ὁ ἀνακριτής, ὅτι ἂν δὲν μοῦ ἀπαντήσῃς σὲ ὅ,τι σὲ ρωτήσω, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὲ συλλάβω ὡς ἔνοχον τοῦ διπλοῦ φόνου.

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ εἶχε μεγάλη ἐπίδρασι στὸ Γκεσπέν, γιατὶ ἀμέσως φώναξε γεμάτος δάκρυα :

— Ἔλεος ! σᾶς ἱκετεύω, κύριε ἀνακριτά ! Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι εἶμαι ἀθῶος ! Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

— Μίλησε λοιπόν.

— Τὸ ἀπαιτεῖτε ; εἶπεν ὁ Γκεσπὲν ἀνορθωνόμενος, ἀλλὰ ἀμέσως ἀλλάζοντας ὕφος, ἐπρόσθεσε :

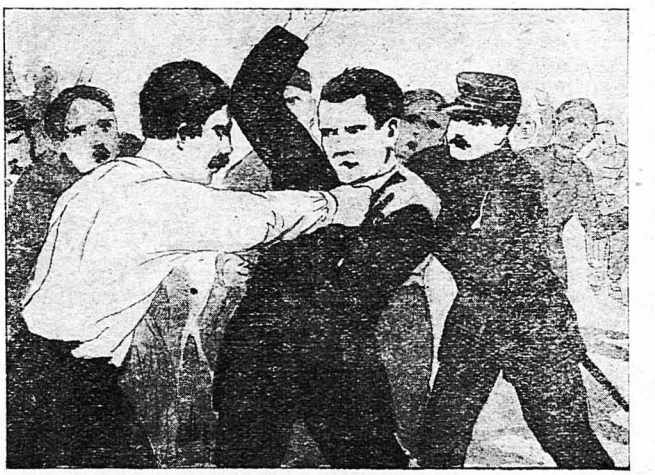

Ἀντιστέκεται μὲ λύσσαν !

— Ὄχι, δὲ θὰ μιλήσω ! Δὲ μπορῶ. Ἕνας ἄνθρωπος θὰ μποροῦσε νὰ μὲ σώσῃ, ὁ κύριος κομης, ἀλλὰ κι' αὐτὸς πέθανε. Εἶμαι ἀθῶος καὶ ὅμως ἂν δὲ βρεθοῦν οἱ ἔνοχοι εἶμαι χαμένος. Τὰ πάντα εἶναι ἐναντίον μου... Καὶ τώρα κάντε με ὅτι θελετε. Δὲ θὰ πῶ λεξῆ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐξήτασε κατόπιν τὸν Κουβαρντᾶ. Ὁ γέρο λαθροθήρας ἀναγκάστηκε νὰ πῇ αὐτὴ τὴ φορὰ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Πῶς πλησίασαν στὸ πτῶμα ψιχοντας νὰ βροῦν ξῦλο γιὰ σκαρμὸ καὶ πῶς δὲν τὸ εἶδαν ἀπὸ τὴ βαρκα.

— Ποὺ ἤσουν χτὲς τὴ νύχτα ; τὸν ρώτησε ὁ Δομινύ.

— Πῆγα κι' ἔστησα παγίδες στὸ δάσος. Κατόπιν γύρισα στὴ μία τὰ μεσάνυχτα καὶ κοιμήθηκα. Ὁ γυιός μου εἶχε κοιμηθῇ ἀπὸ νωρὶς καὶ δὲν μὲ καταλαβε ὅταν γύρισα.

— Γνωρίζεις τὸν Γκεσπέν ;

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἔκαμε τὸν Κουβαρντᾶ νὰ ταραχθῇ κάπως. Τὴν ταραχή του αὐτὴ ἀντελήφθησαν καὶ ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ Πλαντᾶς.

— Γιατὶ ταράττεσαι ; Γί σημαίνει αὐτό ; ρώτησεν ὁ Δομινύ.

— Σᾶς φαίνεται ὕποπτο ; εἶπεν ὁ Κουβαρντᾶς, καλά. Τότε θὰ σᾶς πῶ κι' ἐγὼ γιατὶ ταραχθηκα. Μὲ τὸ Γκεσπὲν εἴχαμε ἰδιαίτερες σχέσεις τώρα τελευταῖα. Ἔκλεβε φροῦτα ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεως, μοῦ τἄδινε νὰ τὰ πουλῶ καὶ μοιραζόμαστε τὰ κέρδη.

— Αὐτὸ εἶναι μόνον ;

— Αὐτὸ καὶ τίποτε ἄλλο. Εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Δὲν εἶμαι ἔνοχος. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ κρίνῃ ἂν εἶπα ψέμματα...

Ὁ ἀνακριτὴς Δομινὺ ἄρχισε νὰ βρίσκῃ πολὺ ὕποπτες ταῖς σχέσεις αὐταῖς Γκεσπὲν—Κουβαρντᾶ. Ἀφοῦ ἐγνωρίζοντο, ἀφοῦ τοὺς συνέδεεν ἡ κλοπή, γιατὶ νὰ μὴ ἐξετέλεσαν καὶ οἱ δυὸ τους μαζὶ τὸ ἔγκλημα ; Ὁ Γκεσπὲν ἐγνώριζε πῶς ὁ κόμης Τρεμορὲλ εἶχε λάβει χρήματα τὴν προηγουμένη. Θὰ τὸ εἶπε στὸν Κουβαρντᾶ καὶ οἱ δυὸ τους μαζὶ θὰ ἐσχεδίασαν καὶ θὰ διέπραξαν τὴν δολοφονίαν.

Ἐκλήθη κατόπιν καὶ ἐξητάσθη ὁ υἱὸς τοῦ Κουβαρντᾶ, Φίλιππος.

Ὁ νέος εἶχε μετανοήσει πειὰ γιατὶ ἀνακατεύτηκε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Αἱ ἐναντίον τοῦ πατρός τοῦ καὶ αὐτοῦ στρεφόμεναι ὑπόνοιαι τον ἔκαιμναν ἔξω φρενῶν.

Προσαχθεὶς πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐξέφρασε ὅλην του τὴν ὀργὴν καὶ διεμαρτυρήθη ἐντόνως γιὰ τὴν κατηγορία ποὺ τοὺς ἐπέρριπταν.

Εἶπε καὶ αὐτὸς ὅσα καὶ ὁ πατέρας του γιὰ τὴν εὕρεσι τοῦ πτώματος τῆς κομήσσης καὶ ἐπεβεβαίωσε τὰς σχέσεις τοῦ πατρός του μὲ τὸν Γκεσπέν. Ἴσαν ὅμως, ἐξήγησε, σχέσεις φιλικὲς καὶ τίποτε ἄλλο...

Ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ αἱ πρῶται τυπικαὶ προανακρίσεις ἐθεωρήθησαν λήξασαι.

(Ἀκολουθεῖ)